

Men jeg vil tilstaa og sige ligefrem, at dette Princip, som jeg saaledes finder i høieste Grad forfæsteligst fra et socialist Standpunkt, ikke i mine Dine bliver bedre, naar jeg ser hen til, hvad der vel egentlig er Hensigten med, at denne Bestemmelse i § 14 er kommen ind; thi jeg tager neppe meget feil, naar jeg antager, siden vi nu engang ere inde paa disse Paternitetsforhold, at Faderen til § 14 er § 37. Det er vel egentlig den, som er Skyld i, at § 14 er kommen frem og har faaet denne Skikkelse. Det er vel egentlig det, man vil have frem, at man vil søge at indføre det Forhold i Kjøbenhavn, at Enhver, selv den Allerringeste, bliver Vælger til Kommunen, uden samtidig at indføre det Korrelat, som man har til fast Regel i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn, at der nemlig er en dobbelt Vælgerklasse. Det er det, at man har havt for Dø; men det er det, som jeg tror, at de Herrer ikke ville kunne gennemføre ligesaa lidt ved denne Veilighed som ved tidligere Veiligheder: en saadan fra det øvrige Land afvigende Ordning af Kommunalvæsenet, at man her anerkjender Alle og Enhver for aktive Kommunalborgere, uden at der er en saadan Søndring i Kjøbenhavn som i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn i en dobbelt Vælgerklasse. Jeg siger, at ligesom jeg tror, at dette ligesaa lidt vil lykkes nu som tidligere, saaledes kan jeg heller ikke Andet end finde, at det er et forserdeligt herovff Midde, man har anvendt, for at staffe disse Folk Valgret, at man, uden at sige det ligefrem, har væltet Skatten over paa alle de ulykkelige Tjenestepiger og Tjenestefar, som dog ikke faae nogen Fornøielse af det Hele, da de jo dog ikke faae nogen Valgret. Derfor maa jeg tilstaa, at det er min Mening, at denne Bestemmelse ingenlunde, under ingen Omstændigheder vil kunne bevares i Loven, hvis det er Meningen, at den skal komme ud.

Betragter jeg dernæst de øvrige Hovedprinciper i Loven, møder naturligvis i første Linie den Formuebeskatning, som man vil indføre ved Siden af Indkomstskatten. Jeg skal nu begynde med den Erkjendelse, at den Beskatning af Formuen, som de ærede Herrer have bragt i Forslag, er meget moderat; det anerkjender jeg villig og fuldstændig, at den er moderat. Efter Forslaget kan jo, som det ærede Medlem fremhævede, Skatten af Formuen aldrig gaa over det Forhold til Skatten af Indtægten, som det ærede Medlem betegnede, nemlig Forholdet 1 til 4, men vil i alle Tilfælde, hvor den Vedkommende ikke netop kun har i Indkomst 4 pCt. af sin Formue, endogaa jjerne sig end yderligere derfra. Dette erkjender jeg altsaa; men ikke

desto mindre kan jeg ligesaa lidt nu som tidligere forsone mig med en saadan Beskatning af al Formue, ogsaa den uproduktive Formue. Saa villig jeg end erkjender, og saa fuldstændig korrekt jeg end finder det, at man beskatter den Indkomst, der skrives sig fra Formue, i høiere Forhold end andre Indkomster, andre Indtægter — det er Noget, jeg erkjender for et fuldstændig korrekt og rigtigt Princip — saa lidt finder jeg det korrekt, at det Offentlige saaledes vil gribe en Del af Formuen, saa at endogaa den uproduktive Formue bliver taget med. Det er saa naturligt og klart og rigtigt, at det Offentlige til Beskrivelse af sine Udgifter griber den Forøgelse af Værdierne, som jo selve Samfundsforbindelserne saa mægtig bidrager til at fremme, men der er noget Unaturligt i, at det Offentlige tager en Del af den Baaagjældendes Formue. Og ser jeg hen til Statteevnen, kan jeg heller ikke paa nogen Maade erkjende, at den uproduktive Formue paavirker Statteevnen. Jeg veed jo vel, at man hører saa ofte sige: Men Gud bevare's! naar en Mand gaar hen og sætter sine Indtægter i Malerier, i Kunstskatte, eller han kjøber Bøger, som han sidder og læser i osv., skal han saa derfor gaa fri for en Skat, som Folk, der anvende deres Formue til yderligere Produktion, man svare, han har jo Nydelsen af sine Malerier, Nydelsen af sine Bøger? Jeg vil dertil sige, at, dersom vi virkelig skulde komme til det at beskatte Folks Nydelse, saa kommer man til nogle høist løierlige Resultater; saa kunde man ligesaa godt sige: der have vi to Folk, den ene slider og slæber Dag og Nat og tjener derved, lad os sige 3500 Kr., det kan jo f. Ex. være en Embedsmand, og den Anden bestiller Jngenting eller meget lidt, han arbejder kun en Time om Dagen og tjener 500 Kr. Er det nu ikke høist ubilligt, at den Mand, der slider og slæber hele Dagen, skal betale mere i Skat end den, der gaar og driver? Han har jo Nydelsen af sin Frihed, medens den Anden arbejder, gaar han omkring i den grønne Skov og ser, hvorledes Solen spiller ind mellem Stammerne og kaster sin Glands hen over Marken, han har Nydelsen, lad ham betale af den. Nu vil jeg endvidere sige, at den Mand, der ikke bevarer sin Indtægt i Form af disse Bøger eller Malerier, men f. Ex. drikker den op, han har jo Nydelsen deraf og han bør jo aabenbart i høiere Grad beskattes, er det ikke rimeligt? Nei, jeg tror, at, hvis vi komme ind paa dette Nydelsesprincip, forlade vi de funde finantsvidenskabelige Grundsatninger. Nu veed jeg jo vel, at det, jeg her har sagt, ikke møder megen Sympathi her i Salen; den almindelige